

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1

Titlul proiectului de act normativ

Lege privind unele măsuri pentru consolidarea cooperării judiciare cu statele membre ale Uniunii Europene

Secțiunea a 2-a

Motivul emiterii actului

1. Descrierea situației actuale	i) Cadrul juridic intern care reglementează cooperarea judiciară cu statele membre ale Uniunii Europene este reprezentat, cu precădere, de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare. Legea nr. 58/2006 pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Eurojust, semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, și pentru reglementarea unor măsuri referitoare la reprezentarea României la Eurojust, în perioada ce precedă aderării și după data aderării la Uniunea Europeană – în materie penală și Legea nr. 189/2003 privind asistența judiciară internațională în materie civilă și comercială, cu modificările și completările ulterioare – în materie civilă. Acesta este completat de convențiile multilaterale care fac parte din <i>acquis</i>-ul comunitar și de regulamentele comunitare în materie civilă și comercială, precum și de Tratatul de aderare a României (și Bulgariei) la Uniunea Europeană, în baza căruia țara noastră a devenit parte la o serie de convenții și protocoale în domeniul cooperării judiciare. ii) În prezent, România a transpus în dreptul intern, prin Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, decizia-cadru nr. 584/JAI din 13 iunie 2002 a Consiliului privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene - prima măsură concretă în domeniul cooperării judiciare în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea principiului recunoașterii reciproce, Convenția Uniunii Europene din 29 mai 2000 privind asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și Protocolul la aceasta din 16 octombrie 2001, Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune și alte norme relevante pentru cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale Uniunii Europene. Legea nr. 58/2006 reprezintă temeiul juridic pentru desemnarea membrului național în Eurojust și a asigurat cadrul necesar colaborării cu Eurojust
---------------------------------	---

	înainte de aderarea României la Uniunea Europeană. În materie civilă, modificările și completările aduse Legii nr. 189/2003 prin Legea nr. 44/2007, precum și adaptările realizate prin Legea nr. 191/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană, asigură cadrul adecvat pentru aplicarea instrumentelor comunitare în domeniu. Progresele înregistrate de România pe plan legislativ în acest domeniu au fost apreciate atât în Raportul comprehensiv de monitorizare al Comisiei Europene din 16 mai 2006 („România a atins un nivel bun de aliniere legislativă și a semnat un acord de cooperare cu Eurojust în decembrie 2005”), cât și în Raportul din 26 septembrie 2006, și au constituit premise importante pentru integrarea României în spațiul de libertate, securitate și justiție al Uniunii Europene. În acest cadru legislativ, România aplică efectiv, de la 1 ianuarie 2007, cea mai mare parte dintre instrumentele juridice ale Uniunii Europene în domeniul cooperării judiciare în materie penală și civilă, înregistrând rezultate ce pot fi considerate foarte încurajatoare pentru primele luni de la aderarea la Uniunea Europeană.
2.Schimbări preconizate	Prezentul proiect de lege urmărește: 1. Prin Titlul I, modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare, în vederea: a) transpunerii unor noi decizii-cadru ale Consiliului bazate pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor: Decizia-cadru nr. 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor. Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare și Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare; b) îmbunătățirii reglementării în materia mandatului european de arestare, ținând seama de propunerile și constatările practicienilor ca urmare a primelor luni de aplicare a acestui deosebit de important instrument de cooperare judiciară în materie penală. Modificările aduse nu urmăresc să schimbe substanța reglementării, cu atât mai mult cu cât România a notificat deja Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene declarațiile sale privind modalitatea de transpunere a deciziei-cadru nr. 584/JAI din 13 iunie 2002; c) eliminării unor neconcordanțe constatate în legea în vigoare în materia extrădării.

	2. Prin Titlul II, crearea unui cadru juridic complet în aplicarea Deciziei Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate (2002/187/JAI). Astfel, vor fi preluate în prezentul proiect dispozițiile Legii nr. 58/2006, care urmează a fi abrogată, cu excepția prevederilor referitoare la ratificarea Acordului privind cooperarea între România și Eurojust, semnat la Bruxelles, la 2 decembrie 2005, care și-a încetat valabilitatea la data aderării României la Uniunea Europeană, introducând noi dispoziții menite a facilita aplicarea deciziei Consiliului nr. 2002/287/JAI și a reglementa în detaliu drepturile și obligațiile membrului român al Eurojust, procedura de cooperare între autoritățile române și Eurojust, precum și procedura de desemnare a membrului român în Autoritatea Comună de Supraveghere a Eurojust (Joint Supervisory Board). 3. Prin Titlul III, reglementarea procedurii de trimitere în statele membre ale Uniunii Europene și, dacă este cazul, în state terțe, a unor magistrați de legătură români, în aplicarea Acțiunii Comune din 22 aprilie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind crearea unui cadru pentru schimbul de magistrați de legătură, în scopul îmbunătățirii cooperării judiciare între statele membre ale Uniunii Europene. 4. Prin Titlul IV, stabilirea procedurii de numire a punctelor de contact ale României pentru rețelele judiciare europene, precum și de constituire a rețelilor judiciare române.
3. Alte informații	1. Despre Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor. Între măsurile menite a da viață principiului recunoașterii reciproce prevăzute în programul adoptat de Consiliu la 29 noiembrie 2000, în conformitate cu concluziile de la Tampere din octombrie 1999 se afla și adoptarea unui instrument privind indisponibilizarea probelor sau a bunurilor. Acest instrument a fost adoptat ca Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor. Obiectul de reglementare al acestei decizii - cadru îl constituie, potrivit art.1, stabilirea normelor în temeiul cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său un ordin de indisponibilizare emis de o autoritate judiciară a unui alt stat membru în cadrul unei proceduri penale. Decizia – cadru nu aduce atingere drepturilor fundamentale și

principiilor juridice fundamentale consfințite în articolul 6 al TUE.

Prin ordin de indisponibilizare, potrivit art. 2 lit. c) din decizia-cadru, se înțelege orice măsură luată de o autoritate judiciară competentă a statului emitent pentru a împiedica în mod provizoriu orice operațiune de distrugere, transformare, deplasare, transfer sau înstrăinare a unui bun care poate face obiectul unei confiscări sau a unui element de probă. În sensul deciziei-cadru (art. 2 lit. d), „bun” înseamnă orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobilier sau imobilier, precum și actele juridice sau documentele care dovedesc un titlu sau un drept asupra acestui bun, despre care autoritatea judiciară competentă a statului emitent consideră că:

- constituie produsul unei infracțiuni menționate în articolul 3 sau corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs sau
- constituie instrumentul sau obiectul unei asemenea infracțiuni.

În conformitate cu dispozițiile articolului 3, decizia-cadru se aplică ordinelor de indisponibilizare emise în vederea obținerii probelor sau confiscării ulterioare a bunului.

Articolul 5 din decizia-cadru instituie principiul recunoașterii și executării imediate a ordinului de indisponibilizare, fără nicio altă formalitate. Autoritatea judiciară de executare ia fără întârziere măsurile necesare executării imediate a ordinului, în același mod ca și în cazul unui ordin de indisponibilizare emis de o autoritate a statului de executare, cu excepția cazului în care invocă unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare permise de art. 7 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute în art.8.

Autoritatea judiciară emitentă poate solicita respectarea anumitor formalități care să garanteze că probele obținute sunt valabile, cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor fundamentale de drept ale statului de executare.

Un raport privind executarea ordinului de indisponibilizare este transmis autorității competente a statului emitent fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Decizia-cadru permite luarea oricărei măsuri coercitive suplimentare care devine necesară ca urmare a ordinului de indisponibilizare în conformitate cu regulile de procedură aplicabile în statul de executare.

Decizia cu privire la executarea unui ordin de indisponibilizare trebuie luată și comunicată în cel mai scurt timp, dacă este cazul chiar în 24 de ore de la primirea ordinului în cauză.

Indisponibilizarea bunului trebuie, ca regulă, menținută în statul de executare până în momentul în care acesta a rezolvat definitiv cererea menționată în art.10 alin. (1) lit.(a) sau (b).Cu toate acestea, statul de executare poate, după consultarea statului emitent, și în conformitate cu legislația și cu practicile naționale, să pună condiții corespunzătoare ținând seama de împrejurările speței pentru a limita durata indisponibilizării bunului. Dacă intenționează să ridice măsura, statul de executare

informează statul emitent și îi oferă posibilitatea de a formula observații.

Pe de altă parte, autoritățile judiciare ale statului emitent trebuie să informeze fără întârziere autoritățile statului executant asupra ridicării ordinului de indisponibilizare, iar statul membru de executare are în acest caz obligația de a aplica ridicarea ordinului în cel mai scurt timp posibil.

Art. 7 din decizia-cadru reglementează patru motive de nerecunoaștere sau de neexecutare. Astfel, ordinul de indisponibilizare poate să nu fie recunoscut și executat dacă:

- (a) certificatul prevăzut în art. 9 nu este emis, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de indisponibilizare;
- (b) dreptul statului de executare prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de indisponibilizare;
- (c) din informațiile furnizate în certificat reiese imediat că rezolvarea unei cereri de asistență judiciară în conformitate cu articolul 10 pentru infracțiunea în cauză ar contraveni principiului *non bis in idem*;
- (d) într-unul dintre cazurile menționate în art. 3 alin. (4), fapta care stă la baza ordinului de indisponibilizare nu constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul statului de executare; cu toate acestea, în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb, executarea ordinului de indisponibilizare nu poate fi refuzată din motivul că legislația statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementare în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb, ca legislația statului emitent.

În cazul menționat în care certificatul nu este emis, este incomplet sau necorespunzător, autoritatea judiciară de executare poate să stabilească un termen pentru emiterea sau completarea sau corectarea certificatului, să accepte un document echivalent sau dacă se consideră suficient de edificată, să nu mai apeleze în această privință la autoritatea judiciară emitentă.

Orice decizie de a refuza recunoașterea sau executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților judiciare competente ale statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

De asemenea, în cazul în care, în practică, executarea ordinului de indisponibilizare este imposibilă deoarece bunul sau probele au dispărut, au fost distruse, nu pot fi găsite la locul indicat în certificat sau pentru că locul în care se găsesc bunurile sau probele nu a fost indicat într-un mod destul de clar chiar și după consultarea statului emitent, autoritățile judiciare competente ale statului emitent sunt informate imediat în această privință.

În afara motivelor de refuz, există și trei motive în care executarea ordinului de indisponibilizare poate fi amânată:

- (a) în cazul în care executarea acestuia riscă să dăuneze unei anchete penale în curs, până în momentul în care aceasta consideră de cuviință;
- (b) în cazul în care bunurile sau probele în cauză au făcut deja obiectul unui ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale și până în

momentul în care această măsură este ridicată;

(c) în cazul în care, atunci când este vorba despre un ordin de indisponibilizare a unui bun în cadrul unei proceduri penale în vederea confiscării sale ulterioare, acest bun face deja obiectul unei hotărâri pronunțate în cadrul altei proceduri în statul de executare și până în momentul ridicării acestei hotărâri. Cu toate acestea, acest caz de amânare nu se aplică decât dacă o astfel de hotărâre are prioritate față de ordinele de indisponibilizare naționale ulterioare în cadrul unei proceduri penale, în conformitate cu dreptul intern.

Certificatul, al cărui formular este inclus în anexă, este reglementat de art. 9 din decizia-cadru. Acesta trebuie completat de autoritatea judiciară emitentă, care certifică și exactitatea conținutului acestuia, și tradus în limba sau într-una din limbile oficiale ale statului de executare, sau dacă statul membru de executare în cauză acceptă, în una sau mai multe limbi oficiale ale instituțiilor Comunităților Europene.

În ceea ce privește regimul ulterior al bunului indisponibilizat, articolul 10 din decizia-cadru reglementează trei ipoteze:

(a) ordinul este însoțit de o cerere de transfer al probelor către statul emitent;

(b) ordinul este însoțit de o cerere de confiscare prin care se solicită fie executarea mandatului de confiscare eliberat în statul emitent, fie confiscarea în statul executant și executarea ulterioară a unui eventual mandat;

(c) ordinul conține, în certificat, o instrucțiune privind menținerea bunului în statul de executare în așteptarea unei cereri menționate la lit. (a) sau (b). Statul emitent indică în certificat data la care (după părerea sa) cererea respectivă va fi transmisă. Se aplică art. 6 alin. (2).

În primele două situații, cererile sunt transmise de statul emitent și tratate de statul executant în conformitate cu normele aplicabile asistenței judiciare în materie penală și cu normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare. Prin derogare de la normele în materie de asistență judiciară, statul de executare nu poate însă refuza cererile menționate la alin. (1) lit. (a) invocând absența dublei incriminări, dacă aceste cereri vizează infracțiunile menționate în art. 3 alin. (2) și dacă aceste infracțiuni se pedepsesc în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin trei ani.

Art. 11 instituie obligația pentru statele membre de a lua toate măsurile necesare pentru a garanta că orice măsură de indisponibilizare executată în conformitate cu art. 5 poate face obiectul unei căi de atac fără efect suspensiv pentru orice persoană interesată, inclusiv terții de bunăcredință: acțiunea este înaintată unei instanțe judecătorești din statul emitent sau din statul de executare, în conformitate cu dreptul intern al fiecăruia dintre aceste state.

Temeiurile de fond care stau la baza emiterii ordinului de indisponibilizare nu pot fi atacate decât înaintea unei instanțe

judecătorești a statului emitent.

În cazul în care este introdusă o cale de atac în statul de executare, autoritatea judiciară a statului emitent este informată, inclusiv asupra temeiurilor invocate. Ea este informată asupra soluției date în calea de atac.

Statele emitente și de executare iau măsurile necesare pentru a facilita exercitarea dreptului de a deschide o acțiune în justiție menționat în alin. (1), în special furnizând toate informațiile necesare persoanelor interesate. Statul emitent se asigură că orice termen de exercitare a dreptului de a deschide o acțiune în justiție menționat la alin. (1) se aplică astfel încât să garanteze persoanelor interesate posibilitatea de a recurge la o cale de atac efectivă.

În cazul în care, în condițiile prevăzute de dreptul său intern, statul de executare își asumă responsabilitatea prejudiciului cauzat uneia dintre persoanele prevăzute la art.11 datorită executării unui ordin de indisponibilizare care i-a fost transmis în conformitate cu articolul 4, statul emitent rambursează statului de executare sumele pe care acesta le-a vărsat celui interesat cu titlu de despăgubiri în baza respectivei răspunderi, cu excepția cazului în care prejudiciul, sau o parte a prejudiciului, se datorează în exclusivitate comportamentului statului de executare. Aceasta nu aduce nicio atingere dreptului intern al statelor membre în privința cererilor de despăgubire formulate de persoane fizice sau juridice.

2. Despre Decizia-cadru a Consiliului 2005/214/JAI din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pedepselor pecuniare (amenzi)

O altă decizie-cadru importantă în aplicarea principiului recunoașterii reciproce este Decizia-cadru a Consiliului 2005/214/JAI din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pedepselor pecuniare.

Potrivit art. 1 lit. a) din decizia-cadru, prin hotărâre în sensul acesteia se înțelege o hotărâre definitivă prin care se aplică o pedeapsă pecuniară, constând într-o amendă de plătit de către o persoană fizică sau juridică, hotărârea fiind pronunțată de o: i) instanță judecătorească a statului membru emitent pentru o infracțiune prevăzută de legea acestui stat sau ii) autoritate a statului membru emitent alta decât o instanță judecătorească a statului membru emitent pentru o infracțiune prevăzută de legea acestui stat, cu condiția ca persoana vizată să aibă dreptul de a ataca hotărârea în fața unei instanțe judecătorești competente în materie penală, ori iii) autoritate a statului membru emitent alta decât o instanță judecătorească a statului membru emitent pentru o încălcare a legii naționale a statului membru emitent, cu condiția ca persoana vizată să aibă dreptul de a ataca hotărârea în fața unei instanțe judecătorești competente în materie penală ori iv) instanță judecătorească competentă în cauze penale atunci când

hotărârea a fost luată pentru faptele prevăzute la punctul iii).

Conform art. 1 lit. a), prin „pedeapsă pecuniară” se înțelege obligația de a plăti:

- o sumă de bani pe baza unei condamnări pentru o faptă prevăzută în hotărâre;
- despăgubirile acordate prin aceeași hotărâre victimelor, atunci când victima nu se poate constitui parte civilă și instanța acționează în exercitarea competenței sale penale;
- o sumă de bani reprezentând cheltuielile judiciare;
- o sumă de bani pentru un fond public sau pentru o organizație de protecție a victimelor, impusă prin aceeași hotărâre.

Pedeapsa pecuniară nu include dispozițiile de confiscare a instrumentelor sau produselor infracțiunilor și dispozițiile de natură civilă și care derivă din cererile de despăgubiri care se pot executa în baza Regulamentului CE nr. 44/2001 privind competența și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

Hotărârea, însoțită de un certificat al cărui formular este prevăzut în anexă, se transmite direct de autoritatea competentă a statului emitent autorității competente a statului de executare. Pentru transmitere se poate solicita și sprijinul punctelor de contact ale Rețelei judiciare europene.

Hotărârea trebuie executată fără nicio altă formalitate de recunoaștere, iar executarea este guvernată de legea statului de executare în același fel ca executarea pedepselor similare aplicate în acest stat. O pedeapsă pecuniară trebuie executată chiar dacă legea statului de executare nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanei juridice.

Dacă executarea în bani nu este posibilă, în tot sau în parte, și dacă statul emitent acceptă, prin certificat, se poate aplica o pedeapsă alternativă, incluzând privarea de libertate.

Autoritatea competentă a statului de executare trebuie să informeze neîntârziat autoritatea competentă a statului emitent prin orice mijloc care lasă o înregistrare scrisă despre transmiterea hotărârii către autoritatea competentă, despre o decizie de nerecunoaștere și executare potrivit art. 7 sau 20 alin.(3), împreună cu motivele, despre neexecutarea totală sau parțială pentru motivele menționate în art. 8, art. 9 alin.(1) și (2) și art. 11 alin.(1), despre executarea hotărârii de îndată ce executarea este completă sau despre aplicarea unei sancțiuni alternative, potrivit art. 10.

Statele nu trebuie să își solicite unul altuia restituirea cheltuielilor rezultate din aplicarea deciziei-cadru.

Statele membre trebuie să transpună decizia-cadru până la 22 martie 2007.

3. Decizia-cadru a Consiliului nr. 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce ordinelor de confiscare

Obiectivul deciziei-cadru a Consiliului nr. 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce ordinelor de confiscare îl constituie stabilirea unor reguli potrivit cărora un stat membru trebuie să recunoască și să execute pe teritoriul său un ordin de confiscare emis de o instanță competentă în materie penală a unui alt stat membru.

Potrivit art. 2 lit. c), „ordin de confiscare” înseamnă o pedeapsă sau măsură definitivă aplicată de o instanță judecătorească în urma unei proceduri referitoare la infracțiuni sau fapte care a condus la o privare definitivă de bunuri.

Bun, în sensul acestei decizii-cadru, înseamnă orice bun, corporal sau incorporeal, mobil sau imobil, și documente juridice și instrumente care probează titlu sau interese în asemenea bunuri care, potrivit hotărârii instanței, constituie:

- produsul unei infracțiuni sau echivalentul fie a valorii integrale sau a unei părți a unui asemenea produs;
- instrumentul unei asemenea infracțiuni;
- bun care poate fi confiscat ca urmare a aplicării în statul emitent a uneia din puterile extinse de confiscare prevăzute de art. 3 alin.(1) și (2) din Decizia-cadru 2005/212/JAI privind confiscarea produselor, instrumentelor și bunurilor legate de infracțiuni sau;
- bun care poate fi confiscat potrivit oricărei alte dispoziții legale din statul emitent.

Prevederile privind transmiterea și executarea ordinului de confiscare sunt similare cu cele ale deciziei-cadru privind ordinul de indisponibilizare a bunurilor sau probelor.

O particularitate a acestei decizii-cadru este că, în conformitate cu art. 5 paragraful 2, ordinul de confiscare poate fi transmis simultan mai multor state de executare, atunci când:

- autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că diferite elemente ale bunului (proprietății) se află în state de executare diferite;
- confiscarea implică acțiunea în mai mult de un stat de executare;
- autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că un element al bunului se află în mai multe state de executare.

De asemenea, potrivit art. 5 alin.(3), poate fi transmis simultan mai multor state de executare un ordin de confiscare având ca obiect o sumă de bani, în cazul în care, cu titlu de exemplu, bunul nu a fost indisponibilizat în baza deciziei-cadru a Consiliului 2004/577/JAI sau valoarea bunului care poate fi confiscat în statul emitent și oricare stat de executare nu este suficientă pentru executarea întregii sume de bani acoperită de ordinul de confiscare.

Această decizie-cadru trebuie transpusă de statele membre până la 24 noiembrie 2008.

4. Despre Eurojust, Rețelele Judiciare Europene și magistrații de legătură

4.1. Eurojust

În conformitate cu dispozițiile pertinente ale Tratatului privind instituirea Uniunii Europene, astfel cum au fost modificate prin Tratatul de la Nisa, prin Decizia Consiliului nr. 2002/187/JAI din 27 februarie 2002, a fost înființat Eurojust, „în vederea combaterii formelor grave ale criminalității”.

Structura și organizarea Eurojust au fost concepute de așa manieră încât să îi permită să se achite de misiunea ce i-a fost încredințată și să-și exercite prerogativele. Fiecare stat membru desemnează un membru național în Eurojust și competențele acestuia, potrivit propriilor sisteme constituționale. Întrucât rolul principal al Eurojust este reprezentat de coordonarea activității de cooperare judiciară la nivelul Uniunii Europene, îndeosebi în faza de cercetare și urmărire penală, statele membre au desemnat de regulă procurori pentru această poziție. De asemenea, statele membre pot numi unul sau mai mulți membri asistenți.

Unitatea de cooperare judiciară a Uniunii Europene își desfășoară activitatea atât prin membrii naționali, cât și în Colegiu. Ori de câte ori, într-un caz concret, apare o problemă sau o deficiență în cooperarea dintre autoritățile judiciare din statele membre ale Uniunii Europene, se întrunește Colegiul Eurojust.

Eurojust acționează mai ales în cauzele transnaționale grave în care sunt implicate mai mult de două state membre, deoarece atunci când sunt implicate doar două state membre, procedura se poate derula mai eficient pe baze bilaterale. Acest organism oferă consiliere juridică rapidă și asistență în cazuri transnaționale procurorilor și judecătorilor din statele membre.

Eurojust are un rol foarte important în evitarea conflictului de competență, prin determinarea statului membru care se află „în cea mai bună poziție” să exercite urmărirea penală într-un anumit caz. De asemenea, el are un rol în soluționarea problemei concursului între mandate europene de arestare cu privire la aceeași persoană trimise unui stat membru de mai multe state membre, putând fi consultat, precum și în evitarea conflictelor de jurisdicție.

Eurojust își are sediul la Haga, funcționează pe baze permanente și dispune de personalitate juridică.

4. 2. Rețeaua Judiciară Europeană și Rețeaua Judiciară Europeană în materie civilă și comercială

Rețeaua Judiciară Europeană (în materie penală) a fost înființată prin Acțiunea Comună nr. 98/428/JAI din 29 iunie 1998, tot pentru facilitarea cooperării judiciare, îndeosebi împotriva formelor grave ale criminalității, însă spre deosebire de Eurojust aceasta este o structură flexibilă, formată din puncte de contact desemnate de fiecare stat membru, care se întâlnesc

de trei ori pe an (câte o reuniune organizată președințiile semestriale ale Consiliului, în țara care deține președinția, și o reuniune la Bruxelles, în luna februarie), pentru a schimba opinii privind evoluțiile în domeniu, iar în restul timpului, fiecare în țara de origine, intermediază contactul între autoritățile judiciare din statele membre.

Rețeaua Judiciară Europeană a creat însă excelente instrumente informatice menite a facilita cooperarea judiciară între statele membre, între care Atlasul judiciar și Fiches belges. Pe site-ul Rețelei, pot fi găsite astfel toate informațiile necesare pentru asigurarea contactului direct între autoritățile judiciare din statele membre, atât în cazul mandatului european de arestare, cât și în cazul asistenței judiciare în materie penală.

Pe modelul Rețelei Judiciare Europene în materie penală, prin Decizia Consiliului nr. 470/CE din 28 mai 2001 a fost creată Rețeaua Judiciară Europeană în materie civilă și comercială.

România a creat rețele judiciare similare încă din 2001, iar din 2004 există două rețele judiciare specializate, una în materie penală și alta în materie civilă.

Din 2002, România participă la reuniunile Rețelei Judiciare Europene în materie penală, iar din aprilie 2005 și la cele ale Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială.

Prin Ordinul ministrului justiției nr. 398/c/2007 și, respectiv, 402/c/2007, au fost desemnate punctele naționale de contact pentru Rețelele Judiciare Europene și a fost stabilită componența Rețelei Judiciare Române în materie penală și a Rețelei Judiciare Române în materie civilă și comercială.

4.3. Un alt mecanism instituțional de cooperare judiciară în materie penală și civilă îl constituie schimbul de magistrați de legătură. Temeiul juridic pentru realizarea unui schimb de magistrați de legătură între statele membre îl reprezintă Acțiunea Comună din 22 aprilie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind crearea unui cadru pentru schimbul de magistrați de legătură, în scopul îmbunătățirii cooperării judiciare între statele membre ale Uniunii Europene (96/277/JAI).

Astfel cum rezultă din art. 2 al Acțiunii Comune, magistrații de legătură îndeplinesc orice activitate care urmărește să favorizeze și să accelereze, în special prin stabilirea de contacte directe cu serviciile competente și cu autoritățile judiciare ale statului gazdă, toate formele de cooperare judiciară în materie penală și civilă, după caz. De asemenea, pe baza acordurilor încheiate între statul membru care-i trimite și statul membru gazdă, magistrații de legătură pot efectua orice activitate destinată să asigure funcțiile de schimb de informații și de date statistice, cu scopul de a favoriza cunoașterea reciprocă a sistemelor respective și a băncilor de date juridice ale

	statelor interesate, precum și relațiile dintre profesiile juridice proprii fiecărui stat membru.
--	---

Secțiunea a 3-a
Impactul socio-economic al proiectului de act normativ

1.Impactul macroeconomic	Proiectul de act normativ nu are un asemenea impact.
2.Impactul asupra mediului de afaceri	Cooperarea judiciară eficientă între statele membre ale Uniunii Europene are un impact semnificativ asupra mediului de afaceri, cooperarea judiciară în materie civilă fiind direct legată de libera circulație, iar cooperarea judiciară în materie penală asigurând securitatea de care are nevoie inclusiv mediul de afaceri.
3.Impactul social	Adâncirea integrării României în spațiul de libertate, securitate și de justiție al Uniunii Europene.
4.Impactul asupra mediului	Proiectul de lege nu are un asemenea impact.

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung

Proiectul de lege presupune cheltuielile specifice diferitelor forme de cooperare judiciară, care implică alocarea sumelor corespunzătoare în bugetele Ministerului Justiției, Ministerului Public și Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

De asemenea, trebuie asigurată finanțarea posturilor de membru național al Eurojust și magistrați de legătură.

Secțiunea a 5-a
Efectele actului normativ asupra legislației în vigoare

1.Proiecte de acte normative suplimentare	Nu este cazul.
2.Compatibilitatea proiectului de act	Proiectul este pe deplin compatibil cu legislația Uniunii Europene în materie, potrivit precizărilor de mai sus.

normativ cu legislația comunitară în materie	
3. Decizii ale Curții Europene de Justiție și alte documente	Nu este cazul.
4. Evaluarea conformității	Gradul de conformitate
	Integral.
5. Alte acte normative și documente internaționale din care decurg angajamente	-

Secțiunea a 6-a

Consultări efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme	În temeiul articolului 6 din <i>Legea nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică</i>, Ministerul Justiției a supus dezbaterii publice prezentul proiect, la adresa de web a Ministerului Justiției: www.just.ro. De asemenea, proiectul a fost dezbătut cu membrii Rețelei Judiciare Române în materie penală, în zilele de 30 și 31 mai 2007. Totodată, au fost consultați alți practicieni, între care judecători, procurori și polițiști
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ.	Membrii Rețelei Judiciare Române în materie penală – judecători, procurori și personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din Ministerul Justiției sunt implicați nemijlocit în aplicarea legislației în materie și mai mult, sunt direct vizați de prezentul proiect.
3. Consultări organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect	Nu sunt necesare.

activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	
4.Consultări desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.
5.Informații privind avizarea de către:	
a) Consiliul Legislativ	Consiliul Legislativ a avizat favorabil proiectul de lege, prin avizul nr.1283/26.09.2007.
b) Consiliul Suprem de apărare a Țării	Avizul nu este necesar.
c) Consiliul Economic și Social	Avizul nu este necesar.
d) Consiliul Concurenței	Avizul nu este necesar.
e) Curtea de Conturi	Avizul nu este necesar.
6. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 7-a

Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ

1.Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	Proiectul a fost postat pe site-ul Ministerului Justiției.
---	--

2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Nu este cazul.
3. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 8-a
Măsurile de implementare

1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	a) Pregătirea profesională continuă a judecătorilor și procurorilor; b) Negocierea unor acorduri bilaterale și crearea și finanțarea posturilor necesare pentru desemnarea magistraților de legătură.
2. Alte informații	Nu este cazul.

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege alăturat, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare, cu procedura de urgență prevăzută de art.76 alin.(3) din Constituția României, republicată .

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU